

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 140.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001128672/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

»Jo, — jeg troer, det er det sidste Vers, der er lavet mest om.«

»Hvorfor troer I saa det?«

»Jo, det minder noget om — det kunde nok ligne —
— Aa, Martin maa ikke tage det fortrydeligt op, fordi jeg har gaaet og sagt »Du« til jer. Det kom saadan, fordi de andre begyndte med at sige »Du«, — men nu skal jeg nok —«

»Aa nej, bliv dog ved at sige »Du«! Det vil jeg helst.«

»Jeg troer ikke, jeg kan blive ret længe ved dermed.
— Jeg var nu kjed af, at jeg var med til det Narrespil i Fru Venus's Hule. Det maa Du hellerikke tage fortrydeligt op.«

»Nej, nej.«

»Jeg troer nu ikke, det var Fru Venus' eller noget andet Fruentimmers Skyld, det, som der tales om i det sidste Vers,« sagde Jomfru Ursula uden at tænke paa, at hun derved maatte synes at gjøre Ordene til Martins egne.

»Nej, — men saadan var det i Visen,« sagde Martin.

Lidt efter kom Ursulas Brødre til, og man fulgtes ad Resten af Vejen. — Men Martin maatte flere Gange spørge sig selv, hvad vel Jomfru Ursula kunde tænke, der da var ment. — Mon hun af sin Fæster skulde have hørt det, han sagde om Guds Straf, den første Aften han kom der i Huset? — Nu vidste han pludselig, hvad det var, Engelsbjærgtet, i sin mørke Fjærnhed, mindede ham om: Evigheden — —

I Ettenhausen traf de godt nok Fragtmændene igjen, og var hjemme i Eisenach noget over Midnat.

Martin var saa optaget af alle disse tyske Vers og saa meget andet Poesi i denne Tid, saa han ligefrem maatte vogte paa sig selv, at han fik de andre Videnskaber med tillige. De latinske Vers brød han sig nu mindre om, for dér var de saa underlig uærbødige mod dem, de elskede; og man kunde egentlig sletikke blive klar over, hvordan deres Forhold til deres Kjæresten var. Det kunde man nu hellerikke altid i de tyske Digte; men ærbødige var de altid, og saa fik de næsten aldrig den, de elskede, — det passede ham saa forunderlig godt.